

895 г. да приеме българските плѣнници; той ще да е сжщиятъ оня Теодоръ „магистъръ“, „пръвъ човѣкъ на Симеона“, провожданъ въ 913 г. да преговаря съ гърцитѣ въ Цариградъ. Вѣроятно, този Теодоръ, магистъръ и пръвъ човѣкъ на Симеона, ще да е тъждественъ съ Теодора, поставенъ въ надписа веднага следъ Симеона. Не сж ясни обаче българските титли на Теодора — *ἔλγου τραχανοῦ*. Тия думи напомнятъ, съ метатеза, пратурските *ἔλγου тарχανοῦ*. Първата отъ тѣхъ — *ἔλγου* може да е равнозначеща съ турско-татарското оглу, огулъ = синъ, момче; дори и въ формата, както е въ надписа — *ἔλγου*, тя пакъ се посрѣща съ койбалското олганъ = дете. Но отъ друга страна тя може да се отъждестви и съ известната прабългарска дума **Огълосъ*, както се е именувала мѣстността, гдето се спрѣлъ Аспарухъ на долния Дунавъ, и което ще рече на турски агълъ, т. е. ограда, кошара или, въ преносенъ смисълъ, воененъ станъ. Споредъ това, изразътъ *ἐπὶ Θεοδώρου ἔλγου τραχανοῦ* би могълъ да се преведе „при Теодора, синъ на тархана“ или „при Теодора, началникъ на военния станъ.“ Това обаче, е само предположение, затова въ превода на надписа оставихме прабългарските титли непереведени.

Що се отнася до личността на комита Дристра, за това не може да има съмнение. Дристъръ е билъ български управителъ комитъ (*κόμης*) на близката до Солунъ Струмица. По заповѣдъ на Симеона, той билъ пренесълъ отъ Струмица въ Брѣгалница мощитѣ на двама струмишки или тивериополски светци, Сократа и Теодора, както за това разказва Теофилактъ Охридски: . . . οὗ κελεύσαντος (т. е. Симеонъ) Δίστρος ὁ κόμης μετεκόμισεν ἀπὸ τῆς Τιβεριοπόλεως εἰς τὴν Βραγαληνίτζαν τοὺς ἁγίους, Σωκράτην τε καὶ Θεόδωρον (Patr. graeca, CXXVI, 213).

Както рекохме, при с. Наръшъ е билъ намѣренъ и другъ стѣлпъ, високъ 1·28 м., диаметръ 46—47 см. Отъ буквитѣ, които могълъ да прочете Успенски, излиза, че и тоя надписъ е ималъ сжщото съдържание. Вѣроятно, единиятъ камѣкъ е билъ обѣрнатъ къмъ българска страна, а другиятъ къмъ грѣцка. Интересно е написанието *βουργάρων* вм. *βουλγάρων*, както се изговаря въ нѣкои новогръцки говори: *βούργαρος*, съ ρ вм. съ λ. Ето запазенитѣ думи и букви въ тоя надписъ (срв. Успенскій, 175):